

Kocianova houslová soutěž

1.-4. 5. 2024

XIX. ročník festivalu Kocianovo Ústí

66. ročník

No. 3.



KOCIANOVO ÚSTÍ

3. května

9.00 2. kolo 3. kategorie

13.00 2. kolo 4. kategorie

19.30 **Pavel Šporcl: FEELING GOOD**

Pavel Šporcl & kapela

Roškovto divadlo

Kocianka mi dala nejvíce přátel

Příběh plný pokory a vytrvalosti zakončil loni Milan Kostelenec titulem absolutního vítěze Kocianovy houslové soutěže. Šest let sbíral dílčí úspěchy, trpělivě krůček po krůčku až na samý vrchol. Právě takových laureátů si publikum na Kociance zvláště váží a srdečně je vítá. Ještě před odjezdem do Ústí a čtvrtčním koncertem v Roškovtově divadle poskytl student Pražské konzervatoře ochotně rozhovor. Do kavárny na Vinohradech to měl pár zastávek metrem.

Od laureátského úspěchu uplynul přesně rok, jak na ty okamžiky vzpomínáte?

Vzpomínám rád. Já mám doma vystavených strašně moc fotek a pořád se k nim vracím, jsou moc hezký, emotivní. Na Kocianku jsem jezdil dlouho, skončilo to absolutním úspěchem a já se k tomu chci pořád vracet. Ty okamžiky mě hrozně baví.

Po šesti letech každoročního soutěžení je ale najednou konec, je to jinačí?

Samozeřejmě, něco tomu letos najednou chybí. Každý rok jsem se připravoval, teď se sice poctivě připravuji na koncert, ale soutěžit už zkrátka nebudu. A je to úplně jinačí. Není to tak intenzivní, což mě vlastně trochu mrzí, ale vrátím se strašně rád. Hned při příjezdu jsem byl vždycky natěšený, očekávání bylo prostě ve vzduchu.

Máte nějakou vzpomínku na Ústí, ke které se rád vracíte?

Určitě, já přijel poprvé na soutěž

s tím, že tady bude každý sám za sebe, všichni půjdou na vítězství a převládající bude právě rivalita. A najednou jsem zjistil, že i ti, co soutěžili proti mně, jsou hodně přátelští. A nakonec je to tak, že jsem si na Kociance našel nejvíce přátel, se kterými se bavíme nebo píšeme doteď, to je pro mě silná vzpomínka.

➤ str. 4

I made the most friends at Kocianka

Exactly one year has passed since the Laureate success; how do you remember those moments?

I love recalling them. I have many photos displayed at home; they are adorable and emotional. I've been coming to Kocianka for a long time, and I want to revisit those memories all the time. I enjoyed it very much.

But after six years of competing every year, it's suddenly over. Is it any different?

Of course, something is suddenly



missing this year. I have been preparing every year... I am preparing for the concert, of course, but I will not compete anymore. And it's completely different. It's not as intense this year, which I'm a little bit sorry about. But at least I'll be back in Ústí. I was always excited when arriving here; the anticipation was just in the air.

Do you have a memory of our town that you like to look back to?

The first year, I came to Ústí with the

idea that it would be everyone for himself; everybody would go for the win, and rivalry would prevail. Suddenly, I found that even those who competed against me were very friendly, and in the end, I made the most friends at Kocianka, and we still talk and write to this day. And then, of course, last year, that's a highlight.

➤ pg. 5



Místopředseda poroty hodnotí 1. kategorii

Velké množství soutěžících takto mladého věku ukazuje důležitost klasické hudby a této úžasné soutěže. Měli jsme možnost vidět mnoho různých kultur, což dokazuje mezinárodní věhlas Kocianky. Pro mě jsou každopádně vítězové všichni. V tomto případě platí, že cesta je cíl. My jako porota máme pouhých pár minut na posouzení houslistů. Nemáme šanci zhodnotit jejich individuální progres. Vítězové prvních třech míst ale hráli opravdu velmi kvalitně, ať už lucemburská houslistka na druhé, nebo Čech Vít Langášek na třetí příčce. Vítězka Haruhi Asami je malinkatá, ale už teď velmi zkušená. Sestry Lavorgna jsou skvělé, především musím pochválit práci vyučujících. Ta základní dřina, úchop, postavení, je odpracována perfektně. Určitě o nich ještě uslyšíme a věřím, že se na Kocianovu soutěž vrátí. Mimořádný byl také počet mongolských soutěžících, je úchvatné, jak jsou odhodlaní. A Gansuld Gan-Erdene je důkazem, že se jim snaha daří. Jakmile překoná dílčí technické chyby, bude mezi nejlepšími, je to talent od přírody.

Výsledky 1. kategorie

- 1. cena **Haruhi Asami (Japonsko/Japan)**
- 2. cena **Clea Lavorgna (Francie/France)**
- Eloisa Maria Aubert (Lucembursko/Luxembourg)**
- 3. cena **Gansuld Gan-Erdene (Mongolsko/Mongolia)**
- Vít Langášek (ČR/CZ)**
- Emilia Anastasijevic (Srbsko/Serbia)**

Čestné uznání 1. stupně

- Milan Paťo (Slovensko/Slovakia)**
- Vojtěch Fišera (ČR/CZ)**
- Tadeáš Prokop (ČR/CZ)**
- Tselmuun Otgonbaatar (Mongolsko/Mongolia)**

Čestné uznání 2. stupně

- Enerel Gunchinkhorloo (Mongolsko/Mongolia)**

Čestné uznání 3. stupně

- Zol-od Enebish (Mongolsko/Mongolia)**
- Aganda Ikhbayar (Mongolsko/Mongolia)**
- Iva Rakočević (Srbsko/Serbia)**



Vice-Chairman 1st Category Evaluation

The large number of competitors, especially at this young age, shows the importance of classical music and this great competition. We saw many different cultures, showing that Kocianka has a bright name internationally. I think all of the kids are winners. The journey is the success itself. As a jury, we have only a couple of minutes to judge. Every child has its development, but we have only a fragment of time to consider everything. The winners had very high-quality performances. Haruhi Asami is very young, but she is already very experienced. She showed exceptional stability in articulation and musical skills. She had very advanced sound quality. Lavorgna girls are great, and their teachers' work is awe-inspiring. The primary work, the hands, and the posture, which are the most critical aspects in this age, are done perfectly. And it is a path to great success. We will hear about them, and I am sure they will return. Also, the number of Mongolian competitors is impressive; they have a goal. The Mongolian contestant in the third place is the evidence of it. He is a natural. He has some technical issues but will be among the best once he overcome them.

1. místo I. kategorie: Haruhi Asami

Nejvyšší příčku první kategorie obsadila druhá nejmladší účastnice letošního 66. ročníku Kocianovy houslové soutěže Haruhi Asami. Houslistka, která k nám přijela až z Japonska, je se svým výkonem velice spokojená, i když byla na začátku svého vystoupení prý trochu nervózní. Dle slov místopředsedy poroty Wladislawa Winokurowa se jí podařilo vykouslit na svůj věk velice kvalitní zvuk. Palce jí držela nejen celá rodina v koncertním sále, ale také její paní učitelka. Ta však musela zůstat doma a výkon své nadané svěřenkyně bedlivě pozorovala online.



1. místo II. kategorie: Sora Lavorgna

Bezpochyby nejlepší výkon druhé kategorie předvedla teprve desetiletá Francouzka Sora Lavorgna. Svým něžným projevem a dokonalou technikou hraní uchvátila nejen odbornou či dětskou porotu, ale také publikum. To ji odměnilo bouřlivým a nekončícím potleskem. První cenou je houslistka velice poctěna a ve čtvrtek vyslechla mimo jiné i soutěžní vystoupení mladší sestry, jež je, společně s rodiči, Sořinou největší podporou. Clea Lavorgna pak vybojovala v konkurenci dalších dvaceti houslistů úžasné druhé místo, obě sestry vezou domů velký úspěch.



Druhý soutěžní den objektivem Adama Faltuse



Mirek Němec: Jak to slyším já (1. kategorie)

Rubrika „Jak to slyším já“ nemá za cíl přinášet odborná hodnocení výkonů. Jedná se o naprosto bezprostřední nejruznější dojmy, které po soutěži připomenou jednotlivé soutěžící a atmosféru přímo v sále i na pódiu.

HARUHI ASAMI

Od prvních tónů mladičká soutěžící z Japonska (jedna ze dvou nejmladších, nar. 2016), zaujala virtuozitou. U klavíru výborná Silvie Ježková! Skvělý výkon, bravo, úžasné! V osmi letech virtuózní výkon se vším kořením, co k tomu patří! Nepřenosný posluchačský zážitek.

CLEA LAVORGNA

Druhé francouzské děvče z Nice. Obě sestry (sestra Sora je včerejší vítězkou z 2. kategorie) reprezentovaly Azurové pobřeží znamenitě. Clea zvolila poměrně rychlé tempo skladeb. Malá virtuozka! Svoji starší sestru v běhu let, ne-li už teď, určitě dohání a dožene. Výrazný výkon! Odteď je jasné, že kdekoliv Oušťáci uvidí zmínku o Nice, vzpomenou si na obě sestry.



ELOISA MARIA AUBERT

Povinná skladba L. Jansy Concertino D dur (1. věta) se v jejím provedení pěkně poslouchá. A mladičká slečna se může přetrhnout (v dobrém). Wieniawski: podává opravdu brilantní výkon. Tato slečna nepochybně zahýbe pořadím. V její hře je ono pověstné „něco navíc“. Opravdická mladá malá umělkyně.

VÍT LANGÁŠEK

Báječná úroveň první skladby. Druhá skladba zpívající housle. Mládenec na bezvadné úrovni. Přece jen je vidět, že čeští pedagogové vědí, do čeho a s kým jdou. Bravo!



Je tedy Kocianka místem, kde se tvoří vztahy na celý život?

Určitě. Třeba jen z loňského ročníku si doteď píšu s Denisem Ryabолоvem z Ameriky, samozřejmě s Lanou (Zorjan, laureátka 2022) si píšeme prakticky pořád. V kontaktu jsem taky třeba s Violkou Lukášovou. Drží ale také zahraniční kamarádství, dlouho jsem se bavil právě s Batbyambou z Mongolska, na toho jsem se těšil každý rok. Vždycky jsem obdivoval, jak to na Kociance umíte správně vyslovit napoprvé. Ta soutěž každopádně vždycky přináší přátelství a hlavně dlouhodobé přátelství, které vydrží.

Překonáváte tak díky hudbě i jazykové bariéry?

Určitě, já navíc nejsem extra talentovaný na jazyky, i když mě baví. Ale právě třeba díky Laně, tak tím, že si píšeme, voláme, setkali jsme se, tak mě to donutilo začít se učit navíc. Abychom si mohli povídat, a to nejen o hudbě, ale o všem možném. To mě hodně posunulo.

Když se ještě zaměříme na váš loňský výkon, jak to bylo s výběrem repertoáru? Byla Poslední růže léta váš nápad?

Já bych se nejdřív vrátil k výběru skladby v roce 2022, tehdy jsem hrál Čajkovského. A toho jsem si vybral proto, že když jsem byl poprvé na Kociance, vyhrála Lucilla Rose Mariotti, a ta právě hrála Čajkovského koncert, který já na jejím laureátském koncertě slyšel poprvé. A tak se mi to moc zalíbilo.

A loňský laureátský repertoár?

Co se týče Poslední růže léta, tak o té mi zase pan Matěják vyprávěl, že s ní titul laureáta vyhrál právě

jeho syn. A já jsem si ji tak začal poslouchat a zjistil jsem, že ano, je to sice neskutečně těžké, ale ta melodie je krásná, nádherná. A tak jsem se pana Matějíka a pana Fišera zeptal, jestli bych ji tedy nemohl hrát v Ústí. Oba to tehdy možná trochu vyděsilo, ale zkusili jsme to.

I s přihlédnutím k náročné skladbě, byl titul laureáta cílem?

Protože jsem věděl, že to bude loni úplně naposled, nastavil jsem si hlavu tak, že si to prostě jednu hlavně užít. Samozřejmě jsem si říkal, že by člověka potěšilo, kdyby to opravdu dopadlo. Protože by nešlo jen o ocenění pro mě, ale ocenil bych tím především moje rodiče, ocenil bych moje profesory, kteří se mnou hodiny dělali a pomohli mi. A to se povedlo.

Je hraní na Kociance v něčem jiné než na jiných soutěžích, případně koncertech?

Je to jiný. Zrovna na Kociance, tím, že jsem na ni jezdil odmala, už mě časem znalo dost lidí a přeci jenom jsem si nikdy nechtěl udělat ostudu. Takže očekávání jsou trochu jiná.

Pomáhají vám v tomhle snažení i hudební vzory? Máte nějaké?

Muzikálnost je to rozhodně můj táta, který taky hraje na housle. Už odmala mi říkal, že skladba, třeba romantická, není vždycky jenom o technice, ale že do ní můžu dát i něco svýho. Co si myslím, že já jako muzikant bych tam zahrál. A dál určitě moji profesori, protože jsou úžasní, oba výborní kantoři a přední učitelé v Česku. V mém snažení ohledně Růže to byl pak určitě syn pana Matějíka a celkově pak Jascha Heifetz, to je takový můj největší vzor.

V zimě jste si udělal výlet do



Srbska za Lanou Zorjan, spolu jste pak odehráli dva koncerty. Máte společně i nějaké další plány?

S Lanou toho máme letos rozjednaného hodně. Přijede do Čech, pojedje se mnou o prázdninách na akademii Pavla Šporcla a potom spolu letíme do Turecka, kde budeme mít koncert s orchestrem. Takže se určitě nebudeme nudit.

Potkáváte se takto aktivně i s někým dalším z Kocianky?

Z mezinárodních účastníků spíše ne, s českými ano, například s Honzou Cermanem, Violkou Lukášovou, Lenkou Filipovou. Právě Violka s Honzou a pár dalšími účastníky se mnou byli na kurzech Václava Hudečka, spousta z nich je také pražských, tak se setkáváme v Praze, na koncertech...

Kromě koncertů v Srbsku, co jste všechno za poslední rok stihl?

Já dělám více různých věcí. Co se týče orchestrální hry, byli jsme za poslední rok třeba v Německu. Mě to moc baví, když toho nemám tolik, tak moc rád takhle s orchestrem někam vyjedu, můžu si zahrát věci, které poslouchám. Jako Romeo a Julie, Osudová, Vltava... prostě to, co poslouchám v metru do sluchátek. Taky mám moc rád filmovou hudbu, ta je nádherná. Mám možnost si ji občas zahrát v Praze v Rudolfinu. Myslím si totiž, že i klasik by se neměl vázat jen na jeden žánr. Tím, že mě to baví poslouchat, tak jsem si říkal, že by bylo fajn, když bych si alespoň jednou za život tu symfonii nebo dané dílo přečetl a sám si ho pak s orchestrem zahrál.

Kromě toho hrajete také s cimbálkou, která je takovým rodinným pokladem. Jak to všechno začalo?

Cimbálka mě poji s tím, jak jsem začal hrát na housle. Když jsem byl malej, rodiče jezdili hrát, zatímco mě někdo hlídal. Ale když už mi byly tak tři čtyři, tak jsem vyjel s rodiči do Velkého Března, kde se pořádá košt vín, a já koukal na tátu, jak hrál na housle, a moc se mi to líbilo. Takže jsem utrhl klacky z rododendronu, takže kastelán byl na mě naštvanej, ale já s nimi předstíral, že hraju na housle, a byl jsem spokojenej. A to vedlo k tomu, že mi táta k šestým narozeninám koupil housle, začal se mnou hrát a později jsem šel do ZUŠky k panu Matějíkovi.

Takže jste začal hrát až v šesti letech?

Ano. Spousta dětí sice hraje mnohem dříve, ale pro mě to bylo lepší. Už jsem nebyl ve věku, že bych si chtěl jenom hrát, už jsem si trochu uvědomoval svoje povinnosti a uměl se na housle soustředit.

Vaše začátky jsme přiblížili, co chystáte do budoucna?

Hledali jsme další možnost soutěží, abych z toho nevypadl, takže bych se chtěl jet podívat na soutěž v Polsku a potom také v Itálii. Také mě teď škola jmenovala na Eurovision, takže jsem teď byl s paní Hájkovou (korepetitorka Kocianovy houslové soutěže) na Kavčích horách v České televizi na takovém castingu. Čekají mě koncerty s Lanou, je toho dost.





So, is Kocianka a place where relationships are formed for life?

I'm sure it is. For example, just from last year's edition, I still write with Denis Ryabолоv from the USA and, of course, Lana (Zorjan, 2022 laureate), and I text practically all the time. I'm also in contact with Viola Lukášová, but a lot of foreign contestants, too. I've also had texted with Batbyamba from Mongolia; I looked forward to seeing him every year. Kocianka always brings friendships, exceptionally long-lasting ones.

Do you overcome language barriers thanks to music?

Yes, definitely. I am not very talented in languages, though I do enjoy them. But Lana, texting and calling with her, and meeting each other made me start learning extra. So we could talk, not just about music, but about everything. That's really pushed me a lot.

What is to be said about your choice of repertoire last year? Was Last Rose of Summer your idea?

Firstly, I want to talk about my choice in 2022, playing Tchaikovsky. I chose that one because the first time I was at Kocianka, Lucilla Rose Mariotti won, and she played the Tchaikovsky concerto. And I loved it so much; I didn't know there was such a lovely thing until then, and I've been dying to play it ever since.

And last year's laureate repertoire?

As for The Last Rose of Summer,

Mr. Matěják told me about it. His son won the title of Kocianka laureate with it. I started listening to the song and found it challenging, but the melody was beautiful. So I asked Mr Matěják and Mr Fišer if I could play it. They were both a bit nervous at the time, but we tried. And it was great.

Considering the challenging piece, was the title of laureate the goal?

I decided to enjoy it because I knew it would be the last time at Kocianka. Of course, it would make one happy if it actually worked out. Because it wouldn't just be an award for me; it would be an award for my parents and professors who worked hours with me and helped me. And that's what happened.

Is playing at Kocianka any different than other competitions or concerts?

It's different. At Kocianka in particular, by going there since I was a kid, I was already known by quite a few people over time. And, after all, I never wanted to embarrass myself. So, the expectations were a bit different.

Are your musical role models helping you in this effort? Do you have any?

Musically, it's my dad, who also plays the violin. From a very young age, he told me that romantic songs are not always only about technique but that I can put my own feelings on them. What I, as a musician, would play. And then my professors, because they are wonderful, both excellent teachers and leading professors in the Czechia. In my endeavour with the



Rose, it was Mr Mateják's son. And overall, Jascha Heifetz is definitely my biggest role model.

In the winter, you went to Serbia to see Lana Zorjan and played two concerts together. Do you have any other plans?

Lana and I have a lot lined up this year. She's coming to Czechia with me to the Pavel Šporcl Academy during the holidays, and then we're going to Turkey together, where we'll have a concert with the orchestra. So those are our plans so far.

Do you meet anyone else from Kocianka?

Of the international participants, I do not, but with Czech ones, I do. For example, Honza Cerman, Violka Lukášová, and Lenka Filipová. Violka, Honza and a few other participants were with me on Václav Hudeček's courses; many are also from Prague, so we met in Prague at concerts...

Apart from the concerts in Serbia, what have you done in the last year?

For example, considering orchestra playing, we went to Germany. I really enjoy playing with orchestra when I have the time. I can play the things I'm listening to. Things like Romeo and Juliet, Fifth Symphony, and Vltava are just things I listen to on the subway with headphones. I love film music too; it's beautiful. I have the opportunity to play it sometimes in Prague at the Rudolfinum. Even a classical composer shouldn't be tied to one genre.

Cimbálka (a traditional Moravian music band) is a family business and treasure. How did it all start?

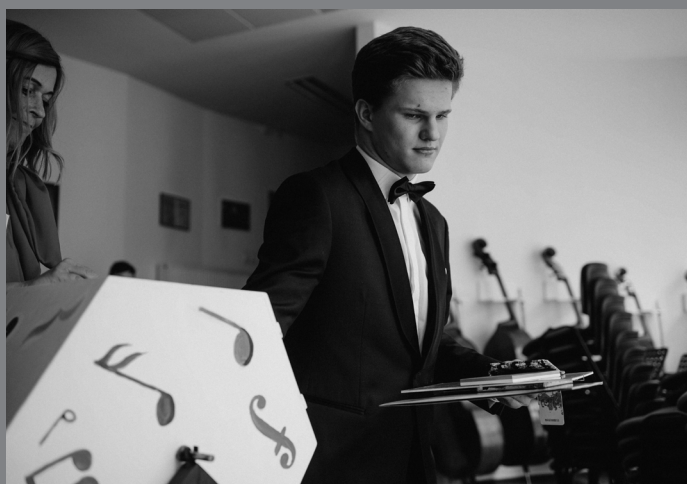
I associate Cimbálka with the time I started playing the violin. When I was about three or four, I was with my parents in Velké Březno, and I watched my dad play the violin, which I loved. So I picked sticks out of a rhododendron, which led to the castellan being angry with me, but I pretended to play the violin with them and was happy. That led to my dad buying me a violin for my sixth birthday, and he started playing with me and later I went to Mr. Matěják.

So, did you start playing at the age of six?

Many kids start playing much earlier, but it was better for me. I was no longer at the age where I just wanted to play; I was already aware of my responsibilities and could concentrate on the violin.

We approached your beginnings; what are your plans for the future?

We've been looking for another opportunity to compete, so I'd like to attend a competition in Poland and then also in Italy. Also, the school has nominated me for Eurovision, so I was with Mrs. Hájková (the accompanist for the Kocian Violin Competition) at the Kavčí hory in Czech Television for a casting. I have concerts with Lana coming up, there's a lot to do.



Scan me



for more

Milan má našlápnuto hodně vysoko

Za chvílku uplyne rok, co dal naplno průchod emocím. V sále ústecké ZUŠ totiž v pátek večer vyhlásili za laureáta 65. Kocianovy houslové soutěže jeho žák Milana Kostelence. „Když vyhrál, měl jsem v očích slzy. Bylo to obrovské zadostiučinění,“ popisuje silný moment Petr Matěják, který letos zasedl mezi porotci. V případě posledního vítěze a jeho učitele však jde o mnohem hlubší vztah, který začal už v době, kdy bylo budoucí hvězdičce Kocianky teprve pět let. Nabízíme vám další silný příběh, který Kocianova soutěž sice přímo nenapsala, ale hrála v něm velkou roli.

Slavit po závěrečném vyhlášení? To u housle. A Milan Kostelenec, Matějákovy dobře zná, který nezapře ducha sportovce, Přesně před dvaceti lety totiž soutěž opanoval Petr (mladší) a stal se v pořadí 39. Kocianovým nástupcem. Stejně jako u řady dalších českých laureátů bylo vítězství impulzem k dalšímu úsilí a ve finále profesionální kariéře. Uznávaný pedagog z Liberce věří, že podobně by tomu mohlo být u nyní sedmnáctiletého talenta. Tím spíš, že trpělivě sbíral dílčí úspěchy a dokázal se popasovat s tím, že mu nejvyšší ocenění před dvěma lety těsně uteklo. „Hrál taky krásně, Čajkovského, ale ještě tam byly nějaké věci, které se daly dotáhnout,“ hodnotí s odstupem Matěják a dodává: „Když jsme loni dělali Ernsta, už jsme čekali, že titul musí přijít...teď, nebo už nikdy! Ani věkově to nešlo jinak, byla to jeho poslední účast. Naštěstí uspěl. Už když dohrál, byl jsem naměkko.“

A když mluví o posledním laureátovi, kterého nyní zdokonaluje spolu s profesorem Pražské konzervatoře Jiřím Fišerem, zaujme mnohé. Třeba jak upřímně o jejich vztahu hovoří. „Dal jsem mu veškeré vědomosti, nedělal rozdíl mezi svým synem a jím. Řekl jsem mu všechna houslová tajemství, speciální záležitosti, které vedou k úspěchu. To všechno ode mě Milan ví a já jsem za to rád. Někdo musí pokračovat,“ zaobírá se myšlenkami na budoucnost české houslové školy. Koncertní mistr liberecké Opery nepochybuje o tom, že může



jeho následovník mít ty nejvyšší ambice. Cesta špičkového umělce je ale dlouhá, trnitá a často nejistá. „Záleží na Milanovi, našlápnuto má hodně vysoko. Samozřejmě musí vydržet spoustu věcí, spousta práce je před ním. Ale když to zvládne, myslím, že má velmi zajímavou budoucnost,“ míní Matěják, který proměnu svého svěřence vnímá, když říká: „Samozřejmě se mění, což je dobře. Působí na něj pan profesor, okolí, setkává se s kolegy, kteří jsou taky výborní. I koncerty, které odehraje, to vše ho tvaruje.“

Dílčím krokem ve vývoji bylo určitě i čtvrtetní vystoupení v Roškotově divadle, kde posledního laureáta doprovázeli pardubičtí filharmonici. Wieniawského koncert má řadu úskalí, na než se hlavní protagonista musel pečlivě připravit. „Milan studoval mimo jiné nahrávku mého syna, která je skvělá. Některé věci mohl odpozorovat, další jsem mu poradil,“ nechává nahlédnout Petr Matěják do „rodinné laboratoře“.

Letos na druhé straně

Během povídání krátce po vyhlášení výsledků 1. kategorie samozřejmě nelze pominout novou roli, kterou úspěšný

„trenér laureátů“ má. Letos je jedním z těch, kteří 58. v pořadí vybírá. Svou práci bere maximálně zodpovědně. „Práce porotce je vždycky náročná, chceme dětem dát to nejlepší, hodnocení má být odrazem jejich hraní. Píšu si hodně poznámek, abych byl schopen, při vysokém počtu soutěží, správně bodovat. Samozřejmě se musíme stále koncentrovat, udržet pozornost,“ připouští nelehký úděl arbitra těsně poté, co bylo vyhlášeno pořadí jednadvaceti nejmladších. „Teď si budu půl roku pamatovat děti, které tu hrály,“ přidává s humorem.

Ze své pozice špičkového houslisty a renomovaného pedagoga pak vidí skutečnost, kterou si řada lidí v Ústí ke své škodě ani neuvědomuje. A sice, že zdejší houslová soutěž není jen jednou z mnoha. „Kocianka je opravdu klenot. Tak dlouhá tradice bez přerušení je vzácností. Jezdí sem lidé opravdu z celého světa. Myslím, že i pro město je to velmi zajímavé. Vždyť Ústí nad Orlicí znají v Mongolsku, Japonsku, Americe. Přitom možná kolikrát neznají ani Prahu!“ přidává na závěr paradox.



Scan me



for more

Laureát učí laureátku. A úspěšně!

Rok 1984 přepsal dějiny Kocianky. A nadlouho, protože nikdo mladší než tehdy sedmiletý Stefan Milenkovič soutěž nevyhrál předtím ani dosud. Druhý milník přinesl jubilejní rok 2018, kdy se srbský virtuos do Ústí s velkou slávou vrátil. A další přišel předloni, protože laureátský titul opět putoval do Srbska. Navíc do rukou Lany Zorjan, se kterou její idol nyní spolupracuje.

Po letech soutěž znovu poznala laureáta ze Srbska. Slavili jste?

No jasně! Všichni jsme za Lanu byli nesčetně šťastní. Já, její rodina, bývalí učitelé, a věřím, že i celá země! Ona si ocenění z tak prestižní soutěže opravdu zasloužila. Nejenže se jedná o velký talent, ale je také ohromně pracovitá. Dává hudbě všechno, neustále se vyvíjí a posouvá. Srbsko je malá země s velkým srdcem. Pokaždé, když někdo od nás vyhraje nějaké zásadní ocenění, je hrdý celý národ.

Jak vypadá vaše současná spolupráce?

Spolupracujeme velmi úzce a často, máme několik lekci týdně. Lana studuje větší a větší repertoár, zlepšuje svou techniku a výraz. Kromě toho už také hodně koncertuje a má mediální povinnosti, což přidává náporu, který musí vydržet. Snažíme se najít balanc. Aby zvládla vše, co od ní očekává okolí, ale také ona sama. Zároveň musí dál studovat, protože to je pro její vývoj stěžejní.

Je Lana vycházející hvězdou houslového světa?

Je těžké odhadnout, jak daleko to dotáhne. Ale soudě dle její

povahy a muzikantských kvalit má všechny předpoklady k tomu, aby excelovala ve všem, co si samane. I kdyby, z jakéhokoli důvodu, měla třeba seknout s houslemi, věřím, že by byla úspěšná úplně v čemkoliv.

Co z ní dělá tak úspěšnou houslistku?

Je to kombinace několika faktorů. Samozřejmě, musíte mít talent, ale Lana je neskutečně odhodlaná a disciplinovaná, její přístup je maximálně zodpovědný. Což je zásadní, bez těchto kvalit se nijak daleko nedostanete. A ona je má všechny! Hodně pak dělá také její osobnost, je upřímná, laskavá, její spontánní povaha se pak projeví na pódiu, ale i mimo ně.

Je to přesně 40 let od vašeho vítězství, vracíte se občas k nějakému oblíbenému momentu?

Úplně mě šokovalo, že už je to tak dlouho. Vždyť já nemůžu být tak starý! Čas opravdu letí. Ale určitě, mám velmi silné vzpomínky, není jich však tolik, byl jsem přeci jen opravdu malý. Jednou z věcí je vůně soutěžní brožury, netuším, co mě na ní tak uchvátilo. Ale kdykoliv někde cítím podobnou, okamžitě mě to přenese zpět do Ústí.



Two laureates in one school. Teacher and student!

After quite some time, another title went to Serbia. Did you celebrate?

Of course! We all celebrated and were extremely happy for her. Me, her family, her former teacher, and, I believe, the whole country! This award from significant competition was very well deserved. She has not only a great talent but also a work ethic. She puts in much hard work and constantly improves and evolves. Serbia is a small country with a big heart. And every time some of us achieve any significant result, it is always a matter of pride for all of us.

What does your current cooperation look like?

We work closely and frequently, with more than a few lessons a week. Lana is covering more repertoire and improving her technique and expression. She has more and more concerts and media obligations, so all this adds to the load she has to carry, which takes work. We are trying to balance all these things. To achieve everything expected of her and what she expects from herself while improving and studying. Because that is also very, very important, she needs education to develop fully as a violinist.

How far do you think Lana will get? She is a rising star...

Well, it is impossible to tell how far she will get. However, based on her character and her qualities as a musician and a person, she has all the prerequisites to become successful in anything she decides to do. Even if she, for any reason, chooses not to play the violin and do something different, she will be great at it.

What makes her a great violinist?

It is a combination of different things; of course, there is talent, but she is dedicated, consistent, disciplined in her practice and approach. And it is essential because just talent without these other qualities doesn't get you far. She has all of them. And it is also about her as a person; she is genuine, and when she performs, this honesty comes through. It is visible on stage and also off stage.

It's been precisely 40 years since your victory. What is your dearest memory of your time in Ústí?

Wow, I am shocked that it has been that long. I don't feel that old! Time flies! I have strong memories but don't have that many because I was very young. I remember seeing the shadow of my hands on the floor, and I just couldn't stop looking at that. And I remember the smell of the booklet of the competition; it just left such a strong impression on me. And even now, when I smell it somewhere, it immediately brings me back to Ústí nad Orlicí.

Do you follow the news about Kocianka every year?

Yes, of course I do. I go to websites and social media and check out what is happening; it is always exciting. Following the competition through the live stream and seeing and hearing so many incredible violinists playing their best is great because competing can bring the best absolute from young violinists.



